



Erdoğan ile ulusalcıları birbirine kırdırmak

27.06.2020



Dört ay önceki son yazım, “Ergenekon kumpasları başlar mı, Fetö’nün Erdoğan planı ne” başlıklı yazımın bitiş cümleleri şöyleydi:

“Son günlerde, “kendi aralarında baş gösteren iç savaş, cemaat içinde gün yüzüne çıkan yolsuzluklar, abilere yönelik gün gün büyüyen öfke, tabandan üst yönetime yöneltilen ağır eleştiriler” gibi dertlerle uğraşan FETÖ, “zaten birbirlerini hiç sevmeyen Erdoğan ile Ulusalıcıları” birbirlerine kırdırmaya çalışarak çıkış yolu arıyor da, Erdoğan ve Ulusalıcıların bu konudaki tutumları ne? Erdoğan Ulusalıcılar savaşı gizliden var da, açık savaşa mı dönüşecek?”

Bu yazıyı yazmamın ve devamını yazmaya hazırlanmamın elbette sebebi vardı. Bir süredir, Erdoğan ile Ulusalıcılar arasında “gizli bir savaşın” başladığını iddia ediyor, bu konuda bazı işaretler alındığı söyleniyor. O yazının devamını yazacağım sırada Barış’ların gözetim altına alındığı haberleri geldi. “Barış’lar bir soruşturmadan geçer, sonra serbest bırakılırlar” diye düşünülürken tutuklandılar ve ardından Odatv, BTK tarafından erişime kapatıldı.

İyimser olduğum bazı gelişmelerde hayal kırıklığına uğrayıp canım sıkıldığı zaman hayata küsmem ama (bu durumdan pek hoşlanmadığım halde) kendi içime kapanırım, konuşmayı ve yazmayı anlamsız bulduğum bir dönem yaşarım ve bu dönemde sadece kitap okumaya odaklanırım. Elbette **“iyi günler, güzel günler gelecek”** umudumu hiçbir zaman yitirmem, kitaplarla dolu bir dünyada kendimi beslemeye çalışırım. **“Yazmaya isteksiz ama okumaya iştahlı”** dönemimde, neredeyse bütün klasikleri yeni baştan devirdim. Tolstoy, Dostoyevski, Balzac, Victor Hugo, William Shakespeare, Alexandre Dumas, Charles Dickens, Stefan Zweig, Jack London, Franz Kafka gibi yazarların dünyasına girmek, günümüz dünyasında olmaktan daha iyi aslında.

Ama o yazarların eserlerinde bugün yaşananların daha ağırlığını, çekilmezini gördükçe, özellikle Dostoyevski, Tolstoy, Zweig gibi yazarların kimi eserlerinde insanların nasıl psikolojik sıkıntı yaşadıkları, hayata güvensizlik duydukları, kimileri şaşkın ve ezik olurken, bazılarının umutsuzluğa kapıldıkları gibi yalınlıklara adeta yaşar gibi şahit olduğça, her dönem değişik coğrafyalarda benzer duyguların insanların kişiliklerini yıpratıldığını da fark ediyor, o romanları yazanların kendisinin de hayatlarında bu duyguları yaşadıklarını anlıyordum. Mesela Zweig, düştüğü umutsuzluktan intihar etmişti, Kafka eserlerinin yakılmasını yok edilmesini istemişti, Dostoyevski’ye deli, dengesiz, ezik muamelesi yapılmıştı. Ama insanı anlattıkları için, geleceğe onlar kalabildiler. Hala dünyanın en çok okunan romanı Tolstoy’un Anna Karanina’sı, Dostoyevski’nin Karamazov Kardeşler’i, Suç ve Ceza’sı. Dönemlerinin en şöhretlisi, havalısı ve en zengini Turgenyev neredeyse unutulmuşken, onun karşısında kompleksli ve borçlu olan Tolstoy ile Dostoyevski hala yaşıyorlar gibi okunuyorlar.

BARIŞ’LAR İÇERİYE GİRİNCE YAZMA HEVESİM KAÇTI

Klasiklere daldığım dönemde tabii göz ucuyla ülkemizde ve dünyada yaşanan gelişmelere bakıyordum. **“İyi insanların haksız ve kötü suçlamalara maruz kalması”** oldukça incitici bir durum. Olmadıkları şeylerle itham edilmeleri ve kötülerin buna sevinmesi can sıkıcı. Hangi görüşten olursa olsun, iyi insanlara yapılan komplolar, haksız suçlamalar kadar kötü bir

şey yok. Bu yüzden Barışlar içeriye girince yazma hevesim kaçtı.

Barış Pehlivan ve Barış Terkoğlu'nun iyi gazeteci oldukları inkar edilemez bir gerçek. Araştırmacılıkları, bir haberin üzerinde kılı kırk yarararak titizlik göstermeleri, konuyla ilgili bütün muhatapların değerlendirmelerini yer vermeleri, cevap haklarına saygılı olmaları gibi özellikleri herkes tarafından biliniyor. Evet muhalifler ama "vicdansız, düşmanlık güden" muhalif değiller. Bildiğim kadarıyla, kimi gazeteciler ve yazarlarda görülen düşmanca üsluptan da hoşlanmıyorlar.

Ama benim için önemli olan, bütün bunların ötesinde tanıdığım kadarıyla her şeyden önce "iyi bir insan" olmaları. Ben muhafazakâr biriyim ama insanları ideolojilerine göre değil, iyi insan olup olmadıklarına göre değerlendiririm.. Çok iyi bir gazeteci, yazar olabilirsin ama iyi bir insan olamayabilirsin. Kalem çok güçlü olup bunu silah olarak kullanan, çıkarları için araç kılan, toplumu germek ve fitne çıkarmak için zehir saçan, insanları birbirine düşman etmeyi kendine misyon edinenler var ve maalesef "hangi taraftan olursa olsun" sayıları hiç de az değil.

Böyle bir ortamda Soner Yalçın ve Barış'lar, yaygın kötülüğün içinde meslekleri ve kişilikleriyle bana göre de saygınlığı hak ediyorlar.

Bir önceki yazımın sonunda, FETÖ, "**zaten birbirlerini hiç sevmeyen Erdoğan ile Ulusalıcıları birbirlerine kırdırmaya çalışarak çıkış yolu arıyor da, Erdoğan ve Ulusalıcıların bu konudaki tutumları ne?**" diye sormuştum. Bana göre, Ulusalcı kesimin, Erdoğan'a ve Ak Parti'ye zaman zaman "**gereğinden fazla**" algı operasyonlarına girme gibi tavırları oldu ve zaten "ezelden beri" kendilerine göre gerekçelerle fırsat kollayan hükümet tarafının intikam hislerini ayaklandırdı. Elbette, gereğinden fazla da olsa algı operasyonu, "eleştirilmeyi hak etse de" suç değil. Günümüzde her taraf karşı tarafa algı operasyonu yapıyor, kendi tarafının yanlışlarını, hatalarını görmezden gelip, karşı tarafı gözden düşürme savaşı veriyor. Suç değil ama, her şeye hakim güç sahiplerinin suç bulması da zor değil.

Şunu söylemem lazım ki, ulusalıcı kesim muhafazakâr kesimi tam olarak anlayamıyor. Kültür-sanat konularında başarılı, gazetecilik-yazarlık-yayıncılık alanlarında genelde iyi olmalarına rağmen, halkın büyük çoğunluğunu oluşturan muhafazakârların duygularını, hassasiyetlerini, reflekslerini, inançlarını, geleneklerini tam kavrayamıyor.

Aslında Tek Parti döneminden beri, Menderes, Demirel, Özal, Erbakan zamanları, 28 Şubat, postmodern darbesi, 27 Nisan muhtırası süreçlerinde medya-yargı-asker üçlemesinin kendilerini ezdiklerini, aşağıladıklarını, zulüm ettiklerini, dini değerlerine saldırdıklarını düşünen muhafazakâr kesim, artık her şeye hakim olan Erdoğan'ın en güçlü iktidarında, geçmişte yaşananların intikamının alınmasını her zaman dört gözle bekliyorlardı.

Başkan, Reis, Cunhurbaşkanı (Erdoğan), çok şükür askerin hakkından gelmişti, artık adı verilmeyen bir general bir demeciyle hükümetleri korkutamıyordu. Yargı da yine çok şükür düzene girmiş, Vural Savaş, Sabih Kanadoğlu gibi parti kapatmayla tehdit eden kimse kalmamıştı. Bir zamanların yazdıkları zaman yürekleri korku salan, savcılar mahkemeleri harekete geçiren, generallere demeç verdiren, hatta darbelere katkıda bulunan gazeteciler-yazarlar, yazmakta oldukları mecralardan uzaklaştırılmıştı. Hürriyet ve Sabah gibi yıllar boyu muhafazakârlara-dindarlara "gerici-yobaz" muamelesi yapan, zamanında "**Erbakan Başbakan olmasın**" diye açıkça mücadele veren, CHP'nin emrinde gibi "**laiklik elden gidiyor**" başlıkları atan, askerin sözlerini manşete çeken gazeteler artık çok şükür Erdoğan'ın veya muhafazakârların kontrolündeydi.

"ERGENEKONCULARI FETÖ'NÜN ELİNDEN BİZ KURTARDIK"

Asker-yargı-basın üçlemesinden çok çektikleri psikolojisinde olan muhafazakâr kitle, şimdi o üç grubu sindirmişken ve hele 18 yıldır Cumhuriyet tarihinin en uzun ve en güçlü iktidarı elinde bulundurmuşken, hala Erdoğan'ı, hükümeti, hükümeti destekleyen MHP'yi, Cumhur ittifakını eleştirme cüretini gösteren ve büyük medyadan uzaklaştırılmalarına, soruşturmalara, mahkemelere rağmen hala etkili olabilen ulusalcı/solculara/Atatürkçülere son dönemlerde çok kızgınlar.

"Ergenekoncuları FETÖ'nün elinden biz kurtardık, müebbet hapislerden biz tahliye ettik ama onlar minnet

duyacaklarına, hala bizimle uğraşıyorlar. Ellerine fırsat geçse, dinimize karışsınlar, ezanı yine Türkçe okutmaya kalksınlar, yine başörtüsü yasağı getirilsin. O zaman güç bizdeyken başlarını ezmek gerekir” duygusu zihinlerinde yer etmiş durumda.

İYİ Parti, SP gibi muhafazakâr partileri, HDP ile gizli ittifak yapan CHP'nin peşinden gitmekle suçluyorlar, “din düşmanı” CHP'nin, komünistlerin, PKK'lıların, FETÖ'cülerin iktidar olması için çalışan gafiller dolduğunu düşünüyorlar. Son yerel seçimde gerçekte muhafazakâr olmalarına rağmen İstanbul'da Ekrem İmamoğlu'nun, Ankara'da Mansur Yavaş'ın CHP adayı olarak belediye başkanı seçilmeleri ve bu seçimlerde küskün Ak Partililerin de o adaylara oy vermesi onları iyice öfkeliyor. Zaten öfkenin, intikam hislerinin temelinde “tırnak tırnak kazıyarak”, “gazete manşetleriyle, vesayetle, yargıyla savaşıyor”, uzun yıllar sonra sahip olunan muhafazakâr iktidarın “düşüş trendinde görülmesi” endişesi yatıyor.

On sekiz yıllık en uzun ve en güçlü iktidarın sona ermesi ihtimali, “kıyametin kopması, ülkenin batması” gibi algılanıyor. Bu sanıldığı gibi siyasi hırs nedeniyle değil, “bir davanın sona erışı, son kalenin düşüşü, Müslümanların yenilgisi” filan gibi hissediyorlar. Buna benzer duyguyu Refah Partisi'nin yükselişinde, İstanbul ve Ankara'da belediye başkanlıklarını kazanmasında ulusalcılar, solcular “laikliğin sona erışı, Atatürkçülüğün bitişi” şeklinde hissetmişti. Şimdi o duyguların tersi versiyonunu muhafazakârlar yaşıyor. Özellikle bazı muhafazakârların, “gerçek muhafazakâr” iktidarı devirmek için CHP'nin yanında yer almasını hainlik olarak görüyorlar. Onlara göre, tarihte Sultan Abdülhamit döneminde bazı gafil muhafazakârlar, Abdülhamit'e karşı olmuşlar, Abdülhamit devrilince Osmanlı çökmüştü.

“ERDOĞAN GİDERSE, MÜSLÜMANLARIN İKTİDARI BİTER”

“Erdoğan da Abdülhamit gibi giderse, Müslümanlık biter, Türkiye biter” anlayışına samimiyetle inanan bu kitle, bu yüzden güç hala ellerindeyken “hainlik eden-ajanlık yapan” diye düşündükleri herkesin cezasını bulmasını istiyor. O yüzden Barış'ların gerçekte suçlu oldukları için değil, “kurtla kuzu” hikayesinde olduğu gibi suyu bulandırdıkları gerekçesiyle bu muameleye maruz kaldıklarını söylemek en doğrusu. Yoksa, örnekleme yaptıkları MIT kanunları gerekçesi, daha önce defalarca yapılmış ama böyle bir işleme tabi tutulmamıştı. Bu yetersizlikten olsa gerek, fotoğrafı yayınlanan cenazede bulunanlar arasında MİT mensupları olduğu ve onların deşifre edildiği iddiası daha çok dillendirildi.

Ama dediğim gibi epeydir hınç duyulan bir öfkenin intikamıydı. Çünkü Odatv, sadece sol kesim tarafından değil, muhafazakâr kesimin de ister istemez takip etmek zorunda kaldığı, hem okunurluk tirajı, hem de etkilene gücü yüksek olan amiral bir yayın organı. Barışlar da Odatv'nin her şeyleri.

Muhafazakâr kesim, öteden beri ulusalcıların/solcuların hala medyada ve kültür dünyasında çok etkin olmasından zaten rahatsızlar ve bu duruma oldukça gıcık kapıyorlar. “Yıllarca iktidarda olmalarına rağmen”, sol kesimin bu alandaki hakimiyetlerini yıkamamalarından dolayı hükümete bile kızıyorlar. Üstelik muhafazakâr kesimden bazıları tarafından adam yerine konmaları, itibar görmeleri eleştiriliyor, “sola karşı duyulan bir kompleks, bir eziklik” olarak görülüyor. “Bizden birilerine değer verilmez iken, soldan biri olunca onlara değer veriliyor, el üstünde tutuluyor” düşüncesi çoğu muhafazakârın zihninde kabullenemediği, hazmedemediği bir dert denilebilir. Üstelik neredeyse 20 yılı bulacak iktidarda olunmasına rağmen.

Daha açık konuşmak gerekirse: Yirmi yıl kadar iktidarda olmalarına rağmen hala Yılmaz Özdil gibi “Erdoğan düşmanı” bir yazarın “en çok okunan yazar” olması, yine her gün “Ak Parti aleyhine başlık atan” Sözcü gazetesinin en çok okunan gazetelerden olması, “sürekli hükümet aleyhinde yayın yapan”, Fatih Portakal'ın sunduğu “yabancı menşeli” Fox Tv'nin ana haberinin birinciliği bırakmaması, ulusalcı/Kemalist solun kalesi dedikleri Odatv'nin en çok takip edilen ve en etkili haber sitesi olması hem Ak Parti, hem MHP tabanını son zamanlarda fazlasıyla öfkeliyor. “Erdoğan düşmanlığı, vatan hainliği” yapan bu odaklara mutlaka bir şey yapılmalıydı.

“İSMAİL SAYMAZ NASIL HÜKÜMET MEDYASINDA BAŞTACI EDİLEBİLİR”

Birkaç yıldır, "gereğinden fazla" tahammül edilen, "solcu biri ve Erdoğan düşmanı" biriyken "hükümet medyasında da baştacı edilen", her gün her konuda hükümet yanlısı medyada konuk yapılan İsmail Saymaz konusunda yoğun kulisler yapıldı. "Ak Partiye, İslami kesime, dindarlara, MHP'ye, milliyetçilere, Erdoğan'a, Bahçeli'ye sürekli laf sokmasına" rağmen, İsmail Saymaz nasıl olur da "artık bizim olan" Hürriyet gazetesinde çalışabilir, televizyon kanallarında her tartışma programında konuk olabilirdi. Aylarca süren kulisler, sonunda tepelere ulaştı. "Ama efendim reytingi var" itirazları kabul görmedi. İtiraz edenlere "Başlarım İsmail Saymaz'ınıza" cevabı verildi. Hürriyet'ten ve doğal olarak hükümet yanlısı televizyon kanallarından kovulmalıydı, gitsin Halk TV, KRT gibi "olması gerektiği" yerlerde konuşsundu. Bunun gerçekleşmesi, muhafazakâr kesim için bir zaferdi.

Oda TV'den Müyesser Yıldız'a da bir süredir tahammül edilemiyordu. Aslında FETÖ hakkında oldukça sert yazılar yazan "Ergenekon mağduru" Müyesser Yıldız, Ak Partili yöneticilere göre son dönemlerde sürekli Erdoğan'ı eleştirmeye odaklanmış, 15 Temmuz'un perde arkasını sorgulayan yazılar yazmaya başlamıştı. "Ajanlık yapmakla" suçlanıyordu. Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar hakkında dava açıyor, İçişleri Bakanı Süleyman Soylu onun ismini vererek eleştiriyordu. Barış'lardan sonra Müyesser Yıldız da tutuklandı.

Aslında normal zamanda yıllarca tahammül ettikleri, belki de ciddiye almadıkları yazılara, eleştirilere, haberlere artık tahammül edemez olmaları, son birkaç yıldır hoşlanmadıkları seçim sonuçlarından ve kapıldıkları düşüş korkusundan kaynaklanıyor. **Bir muhafazakâr olarak canının sıkıldığı nokta da, bu korku ve psikoloji nedeniyle, yıllarca eleştirdiklerine benzemeleri, "ne pahasına olursa olsun" duygularına kapılmaları ve "gerçek dostu-düşmanı" ayıramamaları.**

Barış'lar içeriye girince yazı yazma hevesim kaçmıştı. Bu yazı dört aydır belki 30 kere yazılıp çizildi ama Barış'ların mahkeme gününe kadar gönderilmedi. 24 Haziran'da sonuç ne olursa olsun gönderecektim. Tahliye olurlarsa, kendimce yazı yazmama orucum sona ermiş olacaktı. Olmazlarsa, Ulusalçılara açılan savaşın geri dönüşü olmayacağını düşünecektim.

Mahkeme Barış Pehlivan, Hülya Kılınç ve Murat Ağirel'in tutukluluğun devamına, Barış Terkoğlu, Aydın Keser ve Ferhat Çelik'in tahliyesine karar verdi. Barışların savunmaları gerçekten harikaydı. Yakında diğerleri de çıkacaktır.

Ancak sanırım Türkiye'yi sarsacak yeni kumpaslar ve davalar bizi bekliyor.

asiyeguldogan@hotmail.com

twiteer: @AsiyeGuldogan

Odatv.com



Asiye Güldoğan

Diğer Yazıları

AKP'liler Sedat Peker'i nasıl görüyor

12.06.2021

Fethullah Gülen'in evinde yumruklar konuştu

24.03.2021

Niyazi Birinci nasıl Yavuz Bahadıroğlu oldu

31.01.2021

Kazım Güleçyüz yazısını nasıl sakladı

02.09.2020

Bir başka açıdan Dilipak

24.08.2020

Danimarkalı Gelin'e ne oldu

29.07.2020

Tüm Yazıları

Popüler Yazılar



Müyesser Yıldız

TESUD Başkanına neler soruldu?

30.06.2021



Dr. Hüseyin Nazlıkul, M.D. PhD.

Hastalıklara karşı direnç nasıl artırılır

03.10.2021



Salih Seçkin Sevinç

Pandemi bahaneleri oldu... Restoranlar bizi ya...

03.10.2021



Rafael Sadi

O kritik ziyaretin arka planı

03.10.2021



Yusuf Yavuz

Yeni plan devrede

17.06.2021



Soner Yalçın

Tehdit etmeyin

18.06.2021



Soner Yalçın

Tunus'un foncuları

28.07.2021



Soner Yalçın

Erdoğan'ın öfkesinin sebebi

26.10.2021



Sami Mentеш

Milli Eğitim Bakanı yalan söylüyor

25.06.2021



Soner Yalçın

Ata'nın çocukları: 68 Kuşığı

30.06.2021

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar



Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.



ANA SAYFA

YAZARLAR

VIDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

